

Edmond Regout in de 'Far West' (1)

Het maken van verre reizen is tegenwoordig niet zo bijzonder meer, maar een eeuw geleden was dat een hele onderneming. Wereldreizigers waren er rond 1900 maar weinig. Een van de uitzonderingen was Edmond Regout, een kleinzoon van de Maastrichtse ondernemer Petrus Regout. In het familiearchief Regout bevinden zich 49 brieven die Edmond uit verre oorden naar huis stuurde en een aantal albums met de foto's die hij er maakte. In deze vijfdelige serie archiefsprokkels volgen wij hem op zijn reis naar Amerika in 1895.

Het dek als boulevard

Eind maart 1895 vertrok Edmond Regout met de 'Friesland' van de Red Star Line naar New York. Onderweg was hij een paar dagen lang zeeziek, zodat hij alleen nog maar buiten op het dek kon eten. Op het laatste vond hij het erg saai op de boot.

'Ik hou me maar weinig op met de mensen. Wat een sukkel! Het is maar goed dat ik mijn fototoestel niet heb meegenomen. Goed voor hen. Binnen drie dagen, hoop ik, komen wij aan. Ik ben al gewend aan de boot, maar het uitzicht aan boord is zo saai, ondanks de afleiding die ze verzinnen. De 'smoking room' is altijd vol. Ik ben een van de vaste klanten. Ik verdeel mijn tijd tussen oneindige wandelingen over de lengte en de breedte van het dek. Dit is de boulevard. Het is er druk, zolang het mooi weer is. Op het moment dat het slecht is, lijkt het schip wel verlaten. De mensen gaan terug naar hun hut of zoeken

De enige straat van Glendive in 1895. 'Wat een gat. Wij zitten hier midden op de prairie.'

een gemakkelijke stoel. Een afleiding is het om naar de emigranten te gaan kijken. Er zijn er uit alle mogelijke landen. Zij maken muziek en we hebben al een concert gehad op het dek. Iedere morgen sta ik om zes uur op en neem ik mijn zeewaterbad. Daarna een wandeling op het dek. Om acht uur een overvloedig ontbijt, gevolgd door weer een wandeling op het dek.

Dan een bezoek aan de 'smoking room'. Vervolgens een uur in mijn stoel op het dek, enzovoort. Lunch om één uur. Om twaalf uur het grote nieuws van de dag, bestaande uit de bekendmaking van het punt waar we ons op zee bevinden en het afgelegde aantal mijlen gedurende de laatste vierentwintig uur. We dineren om zes uur en gaan slapen om half tien of tien uur.

niets te doen en al onze afleiding bestaat uit het maken van de honderd passen in de enige straat van de stad en het drinken van glazen met de boys.

Na een paar dagen had hij al allerlei indrukken opgedaan en begon hij te wennen aan het land:

'Alvorens aan te komen in Glendive had ik al vierentwintig uur lang deze woestijnen doorkruist. Afgezien van het revolverschot dat op onze rookcoupé werd gelost, het station van Mandan dat in brand stond en de ongerepte gezichten van de mensen, zag ik in dit land niet meer dan een uitgestrekte heide. Maar al na een paar dagen heb ik er iets heel anders in gezien. Je moet lange tochten per wagen en galoppades te paard over de steppen gemaakt hebben om te begrijpen hoe men

zich kan hechten aan een streek, die er helemaal niet aantrekkelijk uitziet. Eergisteren zijn Beck en ik te paard vertrokken om te kijken waar de kudde paarden zich ophielden, want spoedig zouden we ze moeten tegengekomen en een paar uur lang zagen wij alleen nog maar paarden, vee en wild. Nooit een mens. Een man te voet kom je nooit tegen in de prairie.'

'Er zijn veel bergen en ook veel wild. Er zijn ook beren. Afgelopen winter hebben twee cowboys vijf beren gevangen met hun lasso. De een wierp de lasso om de voorpoten, de ander om de achterpoten. Vervolgens sleepten zij ze mee, terwijl zij revolverschoten op hen losten. Dat gebeurde te paard natuurlijk.'

'Het is erg warm. Het heeft

sinds lang niet meer geregend en het gras groeit slecht. De woning op de ranch is klein, maar groot genoeg. Men eet er erg eenvoudig en drinkt alleen maar water en koffie. Ik ben heel tevreden. Wij slapen met de huisdeur open. In dit land moet je voortdurend op je hoede zijn, maar je deur afsluiten, dat is goed voor iemand die bang is. Welnu, wie bang is moet niet in het Westen blijven, getuige de talrijke tragische geschiedenissen, die zich helaas nog te vaak afspelen te midden van de cowboys.'

Eric Scheepers en Rolf Hackeng

Bron: Familiearchief Regout.

Nu in de boekhandel

Een selectie uit de sprokkels, die sinds 1992 in de Maaspost zijn verschenen:

Groot Verhalenboek van Maastricht

Sprokkels uit het archief

Walburgers/Regionaal Historisch Centrum Limburg. 50 sprokkels in 228 pagina's, rijk geïllustreerd, prijs: 19,50 euro.

Naar Montana

Op 10 april kwam hij in New York aan. Deze stad vond hij slijk, maar erg duur. Vervolgens reisde hij met de trein via Chicago. Op 19 april arriveerde hij op zijn uiteindelijke reisdoel: de ranch van Leopold Beck in Glendive, Montana.

'Gisteren ben ik eindelijk hier aangekomen in zeer goede gezondheid. Vanmiddag vertrekken wij naar de ranch. Wat een gat is Glendive. Wij zijn midden op de prairie. Alles is totaal verschillend van Holland. Het weer is prachtig. Wij hebben hier helemaal

Archiefsprokkels

De vaste rubriek 'Archiefsprokkels' wordt verzorgd door medewerkers van het Historisch Centrum Limburg. Eerder verschenen sprokkels kunt u nog eens nalezen op

na met een nieuw verhaal, opgediept uit de archieven van Maastricht. Eerder verschenen sprokkels kunt u nog eens nalezen op www.rhcl.nl. Historisch Centrum Limburg, Sint Pieterstraat 7, 6211 JM Maastricht, tel. 043 - 328 55 00, info@rhcl.nl

historisch
centrum
 limburg